

[Svend Auken]

lingsbalanceunderskuddet, og at det udviser en faldende tendens. Nej, tværtimod, det eksploderer under fødderne på os, og vi har haft statsministeren og finansministeren til om ikke ugentlige så i hvert fald månedlige samråd i politisk-økonomisk udvalg for at sige til dem: dette går galt, lige siden første kvartal 1984, og hver gang har vi fået det svar: vent en måned, vent to måneder, vent tre måneder, så skal I se, og hvis I analyserer tallene nøjere osv., er vi på rette vej! Ja men i dag ved alle, at vi ikke er på rette vej. Vi er på den forkerte vej, og det er jo også det, der er baggrunden for, at regeringen omsider her efter kommunevalget er begyndt at tage problemet alvorligt.

Finansministeren siger videre, at det går meget fint med beskæftigelsen og arbejdsløsheden. Jeg sagde også i mit første indlæg, at vi alle kan glæde os over, at vi nu omsider efter tre økonomisk gode år er nede på et arbejdsløshedsniveau, der er lavere, end det var i 1982. Men til gengæld ved vi jo fra prognoserne – nu nævnte finansministeren selv det økonomiske råds formandskab – at det økonomiske råds formandskab forudser en ny stigning til næste år, og det vil sige, som jeg også var inde på tidligere, at vore forhåbninger til en fortsat nedbringelse af arbejdsløsheden med den nuværende økonomiske politik desværre er meget spinkle.

Endvidere siger finansministeren: hvorfor kunne Danmark få en kraftigere økonomisk vækst end andre? Af to grunde, hr. finansminister. Den ene er, at vi forbedrede vores konkurrenceevne mere, end andre lande gjorde det, fra 1979 til 1982. Den anden begrundelse er, at vi var mere letsindige med vort betalingsbalanceunderskud end andre lande.

Når vi kommer til spørgsmålet om den sociale fordeling, mener jeg, at finansministeren er ude på meget tynd is. Der er sket en vældig omfordeling mellem befolkningsgrupperne i de forløbne tre år. Frugterne af det økonomiske opsving er uretfærdigt fordelt, og stadig flere mennesker indser dette.

Tanken om et nyt indgreb til foråret, er jo ikke noget, socialdemokratiet har fundet på; det er vel stort set det gennemgående tema i samtlige uafhængige kommentarer, der er kommet til regeringens indgreb på nuværende tidspunkt. Jeg ser, statsministeren ryster på hovedet. Jeg ved godt, statsministeren ik-

ke regner med nationalbankdirektøren og alle de andre folk, der måske hellere skulle tie stille end kritisere, men de har jo alle sagt, at vi nu foreløbig har udsat det til foråret.

Jeg skal slutte med at svare på finansministerens spørgsmål om, hvad der skulle gøres, og hvad der skulle til for virkelig at forbedre betalingsbalancen. Energiafgifter kan spille en rolle; det har vi aldrig lagt skjul på; det er ikke den dårligste del af regeringens pakke. Men derudover er det nødvendigt virkelig at gøre en indsats for at få gang i eksporten, og vi må i dag desværre konstatere, at vort erhvervsliv har mistet markedsandele de sidste to år. Vi er derfor nødt til at forbedre industriens konkurrenceevne – i modsætning til det, der er sket inden for de sidste to år. Vi er også nødt til for at forbedre betalingsbalancen at tage fat på den store vækst i forbruget, der har fundet sted inden for det sidste par år, og som finansministeren jo overhovedet ikke gør op med ved dette indgreb.

Endelig må vi satse på at få gang i opsparringen, som jo ikke har udviklet sig positivt, men har udviklet sig negativt i det sidste par år. På alle disse grundlæggende områder er der intet svar i regeringens økonomiske politik, og det er derfor, at ikke blot vi, men langt de fleste mennesker sætter et stort spørgsmålstejn ved, om dette indgreb er tilstrækkeligt til at rette situationen op. Derfor vil jeg fastholde min indledende kommentar til denne julepakke, nemlig at den er kommet for sent, at den virker skævt, og at den er utilstrækkelig.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Den skal også blive kort. Jeg efterlyste i første runde et regnestykke fra hr. Svend Aukens side. Det er udeblevet. Men da jeg hørte hr. Svend Aukens indlæg her, dukkede der unægtelig et spørgsmål op. Hvorfor trak socialdemokratiet sig frivilligt tilbage lige på det tidspunkt, da de internationale højkonjunkturer indtrådte? Det er jo fuldstændig ulogisk, det, hr. Svend Auken siger, at regeringens succes udelukkende skyldes, at lige så snart socialdemokratiet trådte tilbage, indtrådte der internationale højkonjunkturer. Hvordan kan det være, at socialdemokratiet kan begå en sådan bommert at trække sig